

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.552 van 7 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 27 maart 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoer-legging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 februari 2008 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 25 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. ANTHONIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster kwam op 8 mei 2006 het Rijk binnen. Zij was in het bezit van een paspoort voorzien van een toeristenvisum en ontving op 15 mei 2006 een aankomstverklaring die geldig was tot 8 augustus 2006.

1.2. Op 4 december 2006 bood verzoekster zich aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Herentals teneinde een huwelijksaangifte te doen. Na een negatief advies

van de Procureur des Konings weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand op 22 februari 2007 het huwelijk te voltrekken.

1.3. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 8 januari 2007 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoekster op 29 januari 2007 ter kennis gebracht. Verzoekster gaf geen gevolg aan dit bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 31 mei 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoekster werd op 5 juni 2007 gerepatriëerd naar Thailand.

1.5. Verzoekster trad op 11 juli 2007 in Thailand in het huwelijk met een Belgisch onderdaan. Zij verzocht, in functie van haar huwelijk, om een visum gezinshereniging.

1.6. Op 1 oktober 2007 weigerde de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken het gevraagde visum gezinshereniging toe te staan. Deze beslissing werd bij arrest van 25 januari 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd.

1.7. Op 21 februari 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken opnieuw een beslissing tot weigering van het gevraagde visum gezinshereniging. De motivering van deze beslissing, die verzoekster op 26 februari 2008 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(…) Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 25/01/2008 de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, genomen op 01/10/2007, vernietigde, derhalve vindt u hierbij de nieuwe beslissing aangaande de visumaanvraag voor (N.P.) °12/08/1968, ingediend op 23/07/2007.

Op 23/07/2007 werd er op basis van art. 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend door mevrouw (N.P.), geboren te Bangkok, van Thaise nationaliteit; Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 11/07/2007 werd afgesloten met de heer (V.R.), geboren te Herentals, van Belgische nationaliteit.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met de artikels 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de wetsontduiking bedoelt, die het mogelijk maakt om geen rekening te houden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht;

Overwegende dat (N.P.) en (V.R.) zich in Thailand in de echt hebben laten verbinden met als enig doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het Wetboek van Internationaal Privaatrecht aangewezen recht, in dit geval het Belgisch Recht;

Overwegende dat dit aangetoond wordt door de volgende feiten:

- De heer (V.) huwde eerder met een Nigeriaanse vrouw, die zich op dat moment illegaal in België bevond na een afgewezen asielaanvraag.*
- Deze vrouw, (O.B.), kon haar verblijf in België via dit huwelijk definitief regulariseren.*
- Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat het koppel amper anderhalf jaar heeft samenge-woond alvorens in 2004 uit de echt te scheiden.*
- De aanvraagster kwam op 08/05/2006 aan in België via een toeristenvisum, geldig voor 3 maanden.*
- Mevrouw maakte echter misbruik van dit visum om een arbeidsvergunning aan te vragen. Deze wordt haar evenwel op 19/07/2006 geweigerd.*

- Op 22/12/2006 dienen de heer (V.) en de aanvrager een aangifte van huwelijk in bij de ambtenaar van burgerlijke stand te Herentals.
- De ambtenaar vraagt vervolgens het advies van de Procureur des Konings ten aanzien van dit voorgenomen huwelijk.
- Op 21/02/2007 adviseert het Parket van de Procureur des Konings te Turnhout negatief ten aanzien van de huwelijksvoltrekking.

Uit het gevoerde politieonderzoek is onder andere gebleken dat:

- er een leeftijdsverschil van 17 jaar heerst tussen beide echtgenoten;
  - het eerste contact tussen beiden tot stand kwam via een tussenpersoon: de zus van de aanvrager, zelf gehuwd met een Belgische man, stelde hen aan elkaar voor;
  - het plan om te huwen er gekomen is na de weigering van de arbeidsvergunning;
  - beide echtgenoten elkaar nauwelijks kennen: de aanvrager verklaart aan de ambassade dat ze haar man voor het eerst zag in mei 2006 toen ze naar België afreisde en ze elkaar amper 2 maal hadden gezien toen hij besloot om met haar te huwen;
  - betrokkenen niet naar behoren met elkaar kunnen communiceren;
  - de echtgenoten weinig van elkaars familiale toestand weten;
  - mevrouw zich op het moment van de huwelijksaangifte in een precaire verblijfssituatie bevond;
- Op 22/02/2007 weigert de Ambtenaar van Burgerlijke Stand te Herentals het huwelijk te voltrekken en dit bij toepassing van artikel 167, 1ste lid van het BW en na advies van het Parket van de Procureur des Konings.*

Overwegende dat mevrouw op 29/01/2007 het bevel verkreeg om het grondgebied te verlaten maar dat ze uiteindelijk op 05/06/2007 werd gerepatriëerd naar Bangkok (kosten voor deze repatriëring bedragen 1202,40 euro). Het huwelijk vond amper een maand later plaats.

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen (N.P.) en (V.R.) afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het afgesloten huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging en het visum wordt geweigerd.

Wettelijke referenties: Art.40 de la loi du 15/12/80 - regroupement familial (...)

Dit is de bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

2.1. De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooral nog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekster om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. Verweerder heeft nagelaten het administratief dossier tijdig over te maken aan de Raad. Overeenkomstig artikel 39/59, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden de door verzoekster vermelde feiten derhalve als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Ontvankelijkheid van het beroep.

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat in elk geval het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken

3.2. Verzoekster stelt dat *“de verzoekende partij, samen met de schorsing van de bestreden beslissing, een voorlopig(e) maatregel van afgifte van een visum moet kunnen vragen.”* Zo de Raad uit

deze stelling al zou moeten afleiden dat het de bedoeling van verzoekster zou zijn om voorlopige maatregelen te vorderen, moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig de bepalingen van artikel 44 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een dergelijke vordering dient ingesteld te worden via een afzonderlijk verzoekschrift. Een vordering tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen kan derhalve niet op ontvankelijke wijze ingesteld worden via het verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring van een akte.

4. Gegrondheid van het beroep.

4.1. In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 40, 43 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.1.1. Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de artikelen 18 en 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), gesteld dat het door verzoekster in Thailand afgesloten huwelijk niet erkend wordt, zodat geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 40 van de Vreemdelingenwet. De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoekster kan bovendien niet voorhouden de motieven van de bestreden beslissing niet te kennen nu zij deze in haar verzoekschrift weergeeft en bekritiseert.

4.1.2. In de mate dat een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt aangevoerd, moet worden vastgesteld dat verzoekster in wezen betoogt dat verweerder ten onrechte weigert om het door haar met een Belgisch onderdaan afgesloten huwelijk te erkennen en dat de motieven waarop verweerder zich baseert niet deugdelijk zijn. De Raad dient bijgevolg te wijzen op zijn rechtsmacht zoals omschreven in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig de in de artikel 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. Luidens artikel 27, § 1, derde lid, van het WIPR kan *"in geval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23."* De wetgever heeft dus een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de

rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege verweerder tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is. Er dient bijgevolg te worden besloten dat het middel dat inhoudt dat aan de Raad wordt gevraagd te onderzoeken of de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk overeenkomstig de wettelijke bepalingen gebeurde, niet ontvankelijk is.

Verzoekster kan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het niet aan de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken toekomt om te stellen dat het huwelijk werd aangegaan met als enige doel te ontsnappen aan het Belgisch recht en het huwelijk daarom niet te erkennen. Er dient immers op gewezen te worden dat de verweerder overeenkomstig artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR gerechtigd is om bij de uitoefening van zijn bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR, te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR (cfr. TRAEST, M., *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, ERAUW, J. c.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

4.1.3. Aangezien het huwelijk van verzoekster niet erkend wordt, kan zij niet beschouwd worden als gelijkgesteld met een E.G.-vreemdeling en kan zij zich niet dienstig beroepen op de artikelen 40 en 43 van de Vreemdelingenwet, zoals deze artikelen van toepassing waren op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Een schending van deze bepalingen wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op de eerbiediging van het privé-, familie- en gezins-leven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit artikel 8 van het EVRM kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem een vestigingsrecht toe te staan op basis van het loutere feit dat hij er voor opteert te verblijven bij een persoon die zich rechtsgeldig in die staat mag ophouden. Het is verweerder voorts toegestaan, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM en de bepalingen van het WIPR, wetsontduiking tegen te gaan en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Verzoekster toont door louter voor te houden dat eventuele bezwaren met betrekking tot het huwelijk ook in een later stadium van de procedure nog kunnen opgeworpen en onderzocht worden, niet aan dat de genomen maatregel disproportioneel

zou zijn. Het is immers in ieders belang dat het bestuur zo snel mogelijk een duidelijk standpunt inneemt. Verzoekster wist of behoorde bovendien te weten dat het door haar aangegane huwelijk met een Belgisch onderdaan niet zonder meer zou aanvaard worden door de Belgische overheidsdiensten, aangezien de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Herentals, na een negatief advies vanwege de Procureur des Konings, eerder weigerde het huwelijk in België af te sluiten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster legt ter terechtzitting een aantal documenten voor waaruit blijkt dat zij nadat de bestreden beslissing werd genomen verder contact hield met de Belgische man, in functie van wie zij om een visum verzocht, dat deze man haar regelmatig geldsommen overmaakte en dat een eerder huwelijk van deze Belgische man werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand op 1 december 1999. De Raad kan, in het kader van zijn bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, evenwel geen rekening houden met documenten die niet ter kennis waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, zodat de overgemaakte documenten niet dienstig zijn.

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend en acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.